

Boala și moartea lui Ahazia

- 1:1-18 -

Capitolul 1 din 2 Împărați este construit foarte interesant în jurul verbelor *a coborî* /*pogorî*/ *cade*:

- Ahazia *cade* prin zăbrelele odăii lui de sus din Samaria
- Mesajul lui Ilie: „*Nu te vei mai da jos/pogorî* din patul în care te-ai suit.”
- Mesajul primei căpetenii: „Omule lui Dumnezeu, împăratul a zis: „*Pogoară-te!*””
- Răspunsul lui Ilie: „Dacă sunt un om al lui Dumnezeu *să se pogoare foc din cer.*”
- Mesajul celei de-a doua căpetenii: „Omule lui Dumnezeu, așa a zis împăratul: „*Grăbește-te și pogoară-te.*””
- Răspunsul lui Ilie: „Dacă sunt un om al lui Dumnezeu *să se pogoare foc din cer...*”
- Mesajul celei de-a treia căpetenii: „Iată, *s-a pogorât foc din cer* și a mistuit pe cele dintâi două căpetenii...dar acum viața mea să fie scumpă înaintea ta!”
- Îngerul Domnului i-a zis lui Ilie: „*Pogoară-te* împreună cu el.”
- Ilie s-a sculat și *s-a pogorât*.
- Mesajul lui Ilie către Ahazia: „*Nu te vei mai da jos (pogorî)* din patul în care te-ai suit, ci vei muri.”

Mesajul capitolului pare a fi legat de faptul că pogorâtul /coborâtul are loc doar după Cuvântul Domnului. Ahazia cade la pat prin pedeapsa Domnului și moare după Cuvântul Domnului. Ilie, omul lui Dumnezeu nu se pogoară după porunca împăratului, ci doar după porunca lui Dumnezeu. Focul din cer chemat de omul lui Dumnezeu mistuiește pe vrăjmașii acestuia. În contrast cu această temă, cap.2 va fi construit în jurul verbelor: *a se sui*, *a se înălța*, *a se ridica*.

Ahazia urmează calea tatălui său. Domnul îl pedepsește, dar în harul Său, nu îl lasă să îl întrebe pe dumnezeul Ecronului, ci îi transmite adevărul Său prin Ilie. Mesajul are scopul de a trezi în Ahazia pocăința. Domnul nu îl lasă să aibă speranțe false prin mesajele înșelătoare ale zeităților păgâne. Domnul îl confruntă cu hotărârea Sa: vei muri sub pedeapsa Domnului. Singura sa șansă era să se împace cu Dumnezeu. Ilie vorbește slujitorilor lui Ahazia cu o asemenea autoritate încât aceștia se întorc din drumul lor la împărat. De ce cheamă Ilie foc din cer peste primele două căpetenii? Cel mai probabil acestea nu aveau intenții pașnice. Ei au venit cu trufie la Ilie poruncindu-i în numele împăratului, să se pogoare. Probabil aveau intenția să îl întemnițeze sau chiar să îl omoare. Argumentul îl găsim în v.15 când după mesajul celei de-a

treia căpeteniei Îngerul Domnului îi spune: „*Pogoară-te împreună cu el, n-ai nicio frică de el.” Domnul îi dă confirmarea că a treia căpetenie nu îi va face rău.*

Este foarte interesant cum operează Domnul în istorie. Uneori intervine și protejează viața slujitorilor Săi în mod miraculos, alteori îi lasă în mâna vrăjmașilor lor. Imediat după cădere, Domnul nu intervine să îl apere pe Abel de Cain, dar în mod paradoxal intervine să îl apere pe Cain de răzbunătorii lui Abel. Domnul intervine să îl scape pe Ahab din mâinile lui Ben-Hadad, dar nu intervine să îl salveze pe Nabot din mâinile Izabelei. Acest paradox poate fi explicat doar în lumina veșniciei. Pentru un credincios, moartea înseamnă ajungerea acasă, la Domnul, în slavă. În lumina eternității e un bine mai mare decât orice altă binecuvântare pământească. Domnul însă prelungește viața celor necredincioși deoarece pentru ei moartea înseamnă cel mai mare rău: rămânerea pentru totdeauna sub pedeapsa lui Dumnezeu. Însă Domnul nu își lasă slujitorii mereu în mâinile vrăjmașilor lor. Poate tabloul cu Ilie din cap.1 vine să compenseze aparenta lipsă de reacție a Domnului față de planul ucigaș al Izabelei împotriva lui Nabot din cap.21. Chiar și în cap.22 vedem cum Iosafat este salvat, iar Ahab omorât. Sunt și alte exemple atât din Biblie cât și din istoria Bisericii. În Biblie avem multe exemple în care Dumnezeu intervine și protejează viața slujitorilor săi. Ștefan moare în primii ani după înălțarea Domnului la cer, dar viața lui Pavel este protejată ani la rândul. În Fapte 12 aflăm că Irod a ucis cu sabia pe Iacov, fratele lui Ioan. Dar în același capitol ne minunăm cum Domnul scapă pe Petru din mâinile lui Irod, iar Irod moare în chinuri groaznice. În istoria Bisericii avem credincioși care au fost martirizați după câteva zile de la nașterea din nou, dar avem și credincioși care în ciuda prigoanelor și mulțimii vrăjmașilor lor au trăit și au mărturisit Evanghelia până la vârste foarte înaintate. Jan Huss este ars pe rug pentru că vestește adevărul Evangheliei și sfidează autoritatea Bisericii. Un secol mai târziu, Luther face același lucru, dar viața îi este protejată în mod miraculos prin intervenția prinților germani. Luther vestește Evanghelia fără ca nici un fir din cap să îi fie smuls de vrăjmașii lui și moare liniștit în patul său. Domnul îngăduie încercări sau uneori chiar martirajul peste copiii Săi, dar nu întotdeauna. El nu îi lasă la mâna celui rău. Adesea intervine și le protejează sănătatea, numele, viața, familia, averile. Viața noastră este sub protecția desăvârșită a lui Dumnezeu. Dacă Domnul îngăduie o încercare, o face cu un scop. Însă nu ne lasă pradă unui asalt nemilos și neîntrerupt din partea celui rău. Dar în ce privește viața, se pare că slujitorii Săi se împart în două categorii. În prima categorie intră cei care vor proslăvi Numele Domnului prin moartea lor într-un mod special, iar în a doua categorie cei care vor proslăvi Numele Domnului prin viața lor într-un mod special. Cei din prima categorie mor mai de timpuriu sau mor martirizați. Ei cad ușor pradă bolii, accidentelor sau în mâna vrăjmașilor lor. Cei din a doua categorie trăiesc mulți ani, și sunt scăpați din mâinile vrăjmașilor lor. Poate fi și situația când cineva trăiește mult și moare martirizat. Dar acum am în minte contrastul între cei care mor mai de timpuriu sau sunt lăsați să cadă în mâinile vrăjmașilor lor, și cei care mor la bătrânețe și nu cad pradă furiei dușmanilor lor. Este evident că e nevoie de ambele tipuri de slujitori în planul Domnului. Unii mor ca martiri, alții trăiesc pentru a vesti mai departe Cuvântul. Pe ce bază hotărăște Domnul în ce categorie va fi fiecare, e un mister, o taină. Ne putem gândi la predestinare în primul rând, la voia suverană a

lui Dumnezeu. Poate uneori decizia divină interferează și cu alegerile adânci și ascunse ale omului față de propria sa raportare la viață și la moarte. Nu putem ști din ce categorie facem parte. Domnul ne îndeamnă să îl slujim cât trăim și să nu ne dorim moartea și să Îl lăsăm pe El să decidă clipa morții. Iar când o va decide, să o acceptăm cu demnitate și cu bucurie: „Plecăm acasă, la Domnul!” Cum va răsplăti Domnul pe sfinți? Unii s-au întors la Domnul de mici și au murit ca adolescenți răpuși de boală. Alții au trăit 80 de ani și s-au luptat cu firea pământescă atât de mult timp și au trecut prin atâtea încercări și bătălii. Cum va răsplăti Domnul pe adolescentul ce moare în El la 14 ani și pe un veteran al credinței ce se stinge din viață la 85 de ani? Oare nu al doilea s-a trudit mult mai mult, a suferit mai mult, a fost încercat mai mult decât primul? Dar primul nu a hotărât el să plece Acasă. A fost chemat. Domnul i-a luat posibilitatea de a trăi mai mult și de a face mari isprăvi ca David. Cum hotărăște Domnul răsplătirea diferențiată a sfinților Săi despre care ne vorbește Pavel în 1 Cor.3:10-15? Cu siguranță că Domnul e drept. Cui i se dă mult, i se cere mult. Domnul va ține cont de cât s-a dat fiecăruia. Dacă ți s-au dat mai multe zile pe pământ, Domnul va ține cont de acest lucru și în sensul că ai avut mai mult timp să-ți înmulțești talantul, dar și în sensul că ai fost supus la mai multe teste și ispitiri. Și cel mai dificil test este cel al timpului. Domnul poate condensa anumite încercări în viața celor ce trăiesc mai puțin și să le așeze mai distanțat în viața celor ce trăiesc mai mult. Domnul va ține cont de toți factorii. Totuși, când este vorba de bătrânul credincios care trece prin multe prigoane și moare la 85 de ani și copilul care moare în Domnul la 8 anișori, diferența este foarte de mare. Dar să lăsăm aceste necunoscute în mâna Domnului. Căci **„Lucrurile ascunse sunt ale Domnului, Dumnezeului nostru, iar lucrurile descoperite sunt ale noastre și ale copiilor noștri pe vecie, ca să împlinim toate cuvintele Legii acesteia.”**

Capitolul 1 din 2 Împărați marchează primul moment consemnat în istorie când un om coboară foc din cer peste vrăjmașii lui. În vechime, mai avem exemple când focul Domnului a mistuit pe cei care au păcătuit (vezi Levitic cap.10 – fiii lui Aaron mistuiți la Cort pentru că au adus foc străin înaintea Domnului). Dar acum Ilie este cel care cheamă focul lui Dumnezeu din cer peste vrăjmașii lui. De ce lucrează așa Dumnezeu prin Ilie și de ce face acest lucru acum, la sfârșitul lucrării sale? Ilie și-a început lucrarea chemând focul lui Dumnezeu peste jertfă, iar acum și-o încheie chemând același foc peste vrăjmașii lui. Care este semnificația acestui fapt?

- Este un avertisment pentru Ahazia că și Cuvântul Domnului rostit prin Ilie asupra sa se va împlini. Judecata lui Dumnezeu nu este o glumă și ea se va împlini după cuvântul rostit de proorocii Săi.
- Se înalță autoritatea profetului Domnului mai presus de autoritatea împăratului apostat.
- Se evidențiază că a trecut o perioadă de har în care focul mâniei mistuia jertfa și că urmează o perioadă a judecării când focul va mistui pe vrăjmașii Domnului. Într-adevăr, momentul distrugerii casei lui Ahab se apropie.

- Gestul lui Ilie anticipează poate faptul că plecarea mijlocitorului de pe pământ trebuie să fie urmată de revărsarea judecății.
- Se reliefează faptul că doar Dumnezeu are autoritatea asupra **coborâtului**. Nu zeul Ecronului și nici împăratul lui Israel, ci Yahwe are autoritate asupra căderii oamenilor din istorie, aducerii (pogorării) judecății, și trimiterii (pogorării) profetului.
- Se înalță autoritatea lui Ilie ca profet. Ilie este omul lui Dumnezeu, care are ca și autoritate doar pe Dumnezeu, și este primul om care cheamă focul lui Dumnezeu peste vrăjmașii săi.
- Se subliniază protecția specială pe care Dumnezeu o oferă slujitorilor săi. El are un plan cu ei, și acest plan trebuie să se împlinească. Nimeni nu se va atinge de ei ca să le facă rău fără știrea sau voia lui Dumnezeu. El îi protejează în mod desăvârșit pentru a-și împlini planul Său cu aceștia. Planul Domnului cu Ilie era să fie răpit la cer. Protecția asupra vieții sale a fost desăvârșită. Poate au fost momente când Ilie s-a temut pentru viața sa. El nu știa că în planul Domnului, lui i se va da harul să nu treacă deloc prin experiența morții. El nu avea să aibă parte nici măcar de acea moarte bună, liniștit și sătul de zile, în patul său și înconjurat de cei dragi. El avea să fie răpit la cer ca Enoh de altădată. De multe ori ne temem de lucruri care niciodată nu vor avea loc. Un om nu poate avea parte de toate necazurile și încercările posibile ale credinței. De unele va avea parte, iar de altele nu. De aceea este înțelept să punem în calcul posibilitatea diverselor încercări, dar să nu ne frământăm prea mult până când acestea nu sosesc în viața noastră. Pentru că s-ar putea să nu sosească niciodată. Adesea ne îngrijorăm pentru lucruri care nu devin niciodată realitate. Să ne frământăm deci, doar pentru necazurile care sunt o realitate și nu o doar posibilitate în viața noastră. Dar nici să nu fim în situația când nu anticipăm anumite încercări, când negăm posibilitatea lor. Atunci am fi vulnerabili. Dacă încercarea a cărei posibilitate am neglijat-o sau negat-o ne lovește, atunci vom fi trântiți la pământ fără drept de apel.

A treia căpetenie îi dezvăluie lui Ahazia cheia spre vindecare și mântuire. Focul a coborât din cer doar asupra celor care au disprețuit profetul și Cuvântul Domnului, asupra celor care intenționau să îi facă rău, care puneau autoritatea împăratului apostat mai presus de autoritatea profetului Domnului. A treia căpetenie capătă trecere înaintea lui Ilie și este izbăvită împreună cu cei 50 de ostași din fața revărsării mâniei lui Dumnezeu. Ilie nu a venit cu gând să nimicească pe 153 de ostași. Atitudinea lor a fost determinantă. Raportarea lor la profetul Domnului le-a pecetluit destinul. Cei care au nesocotit profetul Domnului au chemat judecata lui Dumnezeu asupra lor. Cei care au cinstit profetul Domnului au chemat îndurarea Domnului asupra lor. Aceste evenimente îi arătau atât de clar lui Ahazia că el nu este predestinat de Domnul

la judecată. El se află sub judecata lui Dumnezeu, dar raportarea sa la Cuvântul Domnului este factorul determinant. Domnul judecății vrea să ierte și să mântuiască, dar omul, prin raportarea sa la Cuvântul Domnului, este cel care trebuie să cheme această iertare.

Este un contrast izbitor între cap.19, unde Ilie este prezentat ca un nou Moise, ca un mijlocitor care ține în loc mânia aprinsă a Domnului împotriva lui Israel și 2 Împ. cap.1 unde Ilie cheamă foc din cer peste vrăjmașii săi. Cum se explică acest contrast?

- În cap.19 Ilie ține în loc mânia lui Dumnezeu peste întreaga națiune, iar în 2 Împ. cap.1, el realizează o judecată punctuală, particulară peste 102 de oameni. Ne aducem aminte că și Moise, în confruntarea cu Core, Datan și Abiram, s-a rugat Domnului ca Acesta să nu ia aminte la jertfa lor și să îi nimicească – după cum s-a și întâmplat (vezi Numeri 16).
- În Vechiul Legământ, același om putea fi, după voia Domnului, atât un agent al harului (când Domnul vroia să reverse har) cât și un agent al mâniei (când sosea momentul judecății divine). Samuel, marele mijlocitor, îl taie în bucăți pe Agag. Ilie, poruncește omorârea proorocilor lui Baal și acum coboară foc din cer. David, cel care îl cruță pe Saul, poruncește moartea celor care au ucis pe fiul lui Saul. Și exemplele pot continua. Aceste lucruri prefigurează profilul lui Mesia care este deopotrivă un agent al mântuirii și al judecății. Ilie, ca și prefigurare a lui Mesia, anticipează astfel ambele funcții ale Acestuia.
- Biserica este chemată să fie un agent permanent al mijlocirii. Dar va deveni un agent al judecății la judecata de apoi: „***Nu știți că voi veți judeca lumea? Nu știți că voi veți judeca pe îngeri?***” întreabă Pavel în 1 Cor. Cap.6. Noul Legământ este un legământ al harului și al mijlocirii. Nu găsesc argumente în Noul Legământ care să susțină că Biserica poate fi un agent al mâniei încă din această viață. Ea este chemată să calce pe urmele Mielului, să își iubească vrăjmașii, să mijlocească până la capăt. Sunt exemple în Noul Legământ când Domnul intervine cu judecata Sa cea aspră. Dar El intervine direct, fără ca poporul Său să pună mâna pe sabie și să împlinească ei înșiși judecata. Iată câteva pasaje ale judecății legate de credincioși din Biserica Domnului:
 - Anania și Safira în Fapte 5, mor pe loc când Petru îi confruntă pentru păcatul lor. Ei nu sunt omorâți de sabia lui Petru și nici Petru nu cheamă în mod direct judecata lui Dumnezeu spunând ca Ilie: „Să se coboare foc din cer!” El îi confruntă, și judecata divină se revarsă în momentul confruntării lor. Petru aprobă judecata lui Dumnezeu, dar nu pare a fi cel care o cheamă.
 - În Fapte 13, Pavel îl muștră pe Elima, vrăjitorul, și îl anunță că Domnul îl va orbi. Iarăși nu avem dovada că Pavel cheamă această pedeapsă. Este

posibil ca el să fie doar cel care o anunță. Deci, Biserica poate anunța pedepsele Domnului, dar nu este neapărat și cea care mijlocește pentru acestea.

- În Gal. 5:12, Pavel spune cu privire la iudaizatori: „Și schilodească-se odată cei ce vă tulbură!” Aici, dacă el se referă la aspectul fizic, pare într-adevăr invocarea unei pedepse peste iudaizatori, pedeapsă ce nu le-ar lua viața, dar i-ar opri din a umbla din loc în loc și a tulbura Bisericele.
- În Apoc. 11:5-6, ni se spune despre cei 2 prooroci: „***Dacă umblă cineva să le facă rău, le iese din gură un foc, care mistuie pe vrăjmașii lor; și dacă vrea cineva să le facă rău, trebuie să piară în felul acesta. Ei au putere să închidă cerul ca să nu cadă ploaie în zilele proorociei lor și au putere să prefacă apele în sânge și să lovească pământul cu orice fel de urgie, ori de câte ori vor voi.***” Cei 2 prooroci sunt și agenți ai judecății. Ei vor chinui pământul cu urgii. Ei vor anunța ca Moise și Aaron de altădată, urgiile care vor lovi acum nu doar Egiptul, ci întreg pământul.

Aceste pasaje ne amintesc că în Biserică zace latentă și funcția judecății. Biserica anunță judecata viitoare, apoi funcția judecății va deveni activă prin slujba celor 2 prooroci, pentru ca să se manifeste în toată puterea ei când Biserica va judeca întreaga lume și toate duhurile demonice (la judecata de apoi).

Vestea bună a cap.2 este că Dumnezeu mai este încă în țară! (vezi 1:6,16). Dar vestea rea este că, odată cu apropierea momentului plecării la cer a mijlocitorului, judecata lui Dumnezeu stă gata să se reverse peste țară. În capitolul următor, vom vedea dacă Domnul va pleca sau va rămâne în țară după răpirea lui Ilie la cer.